

N:o 8.

GÖTEBORG.
Joh. Olssons Efttr. Boktr.
1911.

Aug. 1911.

Äges af:
Svenska
Brandmanna-Förbundet.
Utkommer en gång i mån.

Redaktör och utgivare:
Öfverbrandmästare
ERIK BLOMGREN,
Göteborg. Tel. 71.

Prenumerationspris:
Kr. 2: 75 för år. Lösn. 25 öre.
Annonspriser:
Å omslaget 50 öre, å blad mell.
text 50 öre, i texten 1 kr. pr cm.
och spalt

En angenäm resa.

Efter att i Stockholm en tid som kontrollant ha öfvervakat byggandet af Cöteborgs motorflodspruta, och efter att riktigt ha sveltats ut i den i hufvudstaden rådanda sommarvärmen, anträdde färden den 5 dennes kanalvägen Stockholm—Göteborg med Sveriges första motorflodspruta.

Innan denna färd börjades torde det vara på sin plats att omnämna en utflykt i Stockholms skärgård till en plats, närmare känd under namnet »Velamssund» där leveransfirmans chef och innehafvare har sitt sommarresidens.

På grund af den rådande torkan och hetan behöfde hans trädgård att vattnas och som praktiska män beslöto vi att redan från början använda redskapet till nytta.

Under resan ditut då vi passerade en hel del snabbgående ångare, hvars fart genom vattnet åstadkommo »ett riktigt haf», konstaterade jag med nöje att genom att »navigera med försiktighet» kunde en färd sjöledes till Gbg utföras.

Framkomna till Velamssund utfördes diverse prof, af hvilka snart framgick, att de kontrakterade strållängderna och den föreskrifna vattenmängden med lätthet kunde åstadkommas.

Sedan detta blifvit fastslaget drogs en 65 m/m grof slang-ledning af ca 100 met. längd

upp i trädgården där den förgrenades till 2 st. 44 m/m ledningar, försedda med munstycken af resp. 10 och 15 m/m.

Trädgården var belägen c:a 20 met. öfver vattenytan och strålarnas längd på denna höjd voro resp. 26 och 30 met.

Sprutmaskineriet arbetade på detta sätt oafbrutet i omkr. 5 tim. Trädgården hade nu fått så mycket vatten som den kunde taga emot och maskineriet hade fått ett första ut-hållighetsprof,

Göteborgs f. d. brandchef, kapt. Tegnér, hvilken gifvit första uppslaget till motorsprutan ifråga, var vid profven närvarande och gaf sprutans prestationer sitt varmaste erkännande.

Det återstod ännu en del kompletteringar, hvarför flodsprutan omedelbart efter profven återgick till varvet »Sjöexpress», där skrovet är byggt och maskineriet insatt och monteradt.

Dagen därpå företogs en första officiell uppvisning vid Djurgårdsbron för Stockholms brandofficerare och en del andra intresserade personer.

Kl. 4.40 e. m. anträdde resan genom Mälaren med Göteborg som slutmål och med undertecknad som »kapten».

»Besättningen» bestod af leverantörens representant ing. K. G. Svensson, en af samma firmas montörer Poian Hemo, samt brandkarlen Joh. Ivarsson från Göteborg.

Som passagerare medföljde »Sjöexpress» chef ing. Forslund.

Vår första station var Södertälje, där brandstyrelsen med brandchefen och brandmästaren i spetsen hälsade oss välkomna och där vi företogo vår andra uppvisning.

Så fort vi lagt till, drogos genast 3 slangledningar i land. En 65 m/m—30 met. och 2 st. 44 m/m—15 met., försedda med resp. 18—10 och 10 m/m munstycken.

Förutom brandmän voro en hel del människor närvarande, hvilka samtliga uttryckte sin tillfredsställelse öfver hvad som presterades. Bäst som vi höllo på kom en herre fram och sa' att det var synd att spruta på en öde tomt, då hans trädgård såväl behöfde vattnas. Slangarne kopplades nu ifrån och villiga händer flyttade dem till trädgården, och inom ett par minuter var sprutan i verksamhet på sin nya plats och trädgården blef rikligt vattnad.

Efter uppvisningen inbjödos motorflodsprutans hela personal på supé å badhotellet, där ett par timmar angenämt förflyto tillsammans med våra älskvärda värdar.

Sedan blefvo vi inlogerade på brandstationen, några hos brandmästaren och andra i det präktiga lärummet.

Tidigt på söndags morgon gingo vi åter till sjös, då med brandm. Viberg och en annan herre som passagerare, hvilka medföljde en mil på färden.

Vårt nästa mål var nu Norrköping och beräknade vi att vara framme där på e. m. Komna till Oxelösund möttes vi dock af hårdt väder och beslöto därför att få oss en bit mat innan vi fortsatte.

Efter middagen stäfvade vi till sjös, men sjön var så hög, att vågorna bröto öfver och vi hade mycket svårt att hålla båten läns, och som vi hade ett par timmars gång med hafvet på, beslöto vi att vända om och invänta gynsamare väder. Vi gingo så i lä om en udde och pumpade ur vattnet samt sågo öfver maskinen och slogo oss sedan i ro på en kulle för att invänta lugnare vindförhållanden. Det friskade dock istället i, hvarför vi åter gingo tillbaka till Oxelösund. Här lämnade vi vår passagerare och kl. 3,45 f. m. anträdde vi, nu under bättre väderleksförhållanden, resan till Norrköping, dit vi anlände kl. 9 f. m.

Här företogs vår tredje uppvisning inför brandchefen Mossberg, byggnadschefen och en hel del andra intresserade.

Kl. 2,30 e. m. afgingo vi med Söderköping som nästa mål, dit vi, efter att hafva »klarerat» i Mem, anlände kl. 11,30 e. m.

Dagen därpå hade vi vår 4:de uppvisning inför brandchefen och andra intresserade och

fortsatte så vår resa genom kanalen och sjöarne till Linköping, dit vi anlände kl. 6 e. m.

Här var brandstyrelsen m. fl. oss till mötes, men som brandchefen var borta, företräddes han af brandmästaren.

En 5:te uppvisning företogs, hvarjämte vi togo en tur upp genom ån.

Afgingo kl. 7,25 öfver Roxen och började kl. 8,45 att »klätra» uppför Bergs slussar.

Kl. 4 e. m. ankommo vi till Motala där vi inför direktör S. Sjöholm, brandchefen m. fl. hade vår 6:te uppvisning.

Klockan 5,45 e. m. »stäfvede» vi ut öfver Vätterns väna yta, min barndoms sjö, hvilken är så djup och klar —. En hel del minnen från gångna barndomsdagar rullade fram och som nordbor anstår, drucko vi en skål för gladt återseende.

Redan 8,20 e. m. voro vi framme i Rödésund och gingo tidigt till kojs.

Dagen därpå kl. 6,45 f. m. fortsatte vi resan, nu genom Vestgöta kanal och dess sjöar, och anlände kl. 7,45 till Mariestad, där vi mottog af brandchefen och en hel del människor, inför hvilka vi hade vår 7:de uppvisning. Väneren, för hvilken jag haft en viss respekt, ligger nu framför oss och jag drager upp våra kurslinier på kortet, för att vara redo att taga emot hvad som kan komma.

Vi få här en ny passagerare, ing. Stark, disponent för Sköfde mek. verkstad, där flodsprutans motor är tillverkad.

På morgonen den 11:te styrde vi ut mellan holmar och skär och voro snart ute på vidderna. Det visade sig att vår kompass var riktig och efter en angenäm färd, samt en frukost på sill och potatis som smakade härligt i den lätta brisen, kommo vi till Vänersborg kl. 3,45 e. m.

Vår 8:de och sista uppvisning under resan företogs, äfven denna inför brandchefen och andra intresserade, hvarefter resan fortsattes kl. 6 e. m. Kl. 9 ankommo vi till Åkersström och stannade där öfver natten.

Kl. 6 f. m. fortsatte vi åter och ankommo till Göteborg kl. 11,30 f. m.

En i allo intressant och angenäm resa, som sent skall glömmas är så ändad, och Göteborgs brandkårs — Sveriges första Motorflodspruta — har inför en stor del af vårt lands brandmän rönt berättigt erkännande, och motorn som drifkraft, har genom denna resa visat sig vara fullt tillförlitlig.

Motorflodsprutan är i sin helhet levererad af ingenjörsfirman Fritz Egnell, Stockholm.

Drifkraften utgöres af en 15 hkr. 4-cylindrig »Pentamarin motor», kopplad till en Ludvigsbergs 2-cylindrig expresspump.

Under gång med båten fränkopplas pumpen med ett enda handgrepp och vid pumpning tillkopplas densamma lika enkelt, utan att motorn ens behöver stoppas.

Pumpen är försedd med »returventil», så att pumpen och motorn kunna arbeta, äfven med samtliga slangar afstängda.

Fredagen den 18 dennes ägde i Göteborg slutbesiktning rum i närvaro af de utsedda besiktningmännen Göteborgs stads brandchef löjtnant Ekstedt, lektor C. Edv. Pettersson och ingenjör K. G. Svensson från Stockholm.

Vid profituren togs vägen uppför älfven och sprutbåten gick in i en hel del smala och för den stora flodsprutan om ej otillgängliga så åtminstone svårt tillgängliga passager. Den visade sig därvid ytterst lätt att manövrera och synnerligen lämplig för dessa tränga farvatten. Under färden mättes benzinåtgången och konstaterades denna högst betydligt underliga den kontrakterade. Man uppmätte sålunda en benzinförbrukning af endast 254 gram pr eff. hkr. och timme, under det att den kontrakterade siffran var 300 gram.

Vidare uppmättes synnerligen noggrant den vattenkvantitet sprutan lämnade. Man använde sig härvid af den utvägen att uttaga hela vattenmängden genom en enda slang och uppmätningen företogs i en af stora flodsprutans tankar. Den uppmätta vattenmängden blef 780 minut-liter vid 7,5 kg. tryck mot 600 garanterade minut-liter, sålunda ett synnerligen tillfredsställande resultat.

Under föregående profitur har nppmätts en strållängd af 55 meter under det att kontraktet endast stipulerar 30 à 35 meter.

Profningmännen ha sålunda med stöd af ofvanstående goda resultat godkänt leveransen under påpekande att båten i alla afseenden håller mer än hvad kontraktet utlofvat.

Som ett slutord om det nya brandredskapet bör tilläggas, att det hela är af svensk materiel och svenskt arbete, och att med detsamma är inslaget på den väg som utvecklingen inom brandväsendet utan tvifvel kommer att taga.

Fördelarne här af, äfven rent ekonomiskt sett, äro afsevärdt stora, hvarför det torde vara välbetänkt, äfven där större flodängsprutor redan finnas, att skaffa sig ett aggregat à 3 à 5 tusen minutliter, fördelade på två enheter, som en första beredskap.

Om man tager den kostnad som erfordras för att hålla en större flodängspruta i ständig beredskap och därmed förränta det utlagda kapitalet, torde den ökade kostnaden blifva synnerligt liten, men vinsten, ur eldsläckningssynpunkt sett, afsevärdt stor.

En annan gång, då tiden det bättre medgifver, torde jag återkomma till detta ämne, hvilket nog är värdt att ägna några tankar åt.

K. L. C.—n.

Brandväsendet på landsbygden.

(Forts.)

Men man invänder möjligen, att för uppfyllandet af förestående fordran summan af möda, arbete och förberedande i händelse af brand väl vore nödvändig för städer men inte för landskommuner. Ty på landet stå husen mest enstaka, genom stora mellanrum skiljda från grannens och där brinner i värsta fall blott det hus ned. uti hvilket elden uppstått. Ett visst berättigande uti denna invändning synes också för vissa trakter kunna förefinnas. Ehuru därigenom inte är sagt, att hvarje enstaka hus, uti hvilket eld uppstår, måste brinna ned, innan kraftig hjälp hinner att anlända. Är eldsläckningshjälpen riktigt organiserad, så skall också här kunna finnas mycket att rädda. De flesta byar bestå likväl förutom af enstaka byggnader till stor del af tämligen tätt intill hvarandra liggande hus. Atminstone gifva uti mindre tätbebyggda samhällen de enstaka gårdarnas uthusbyggnader ofta elden en så bekväm förbindelseväg, att den lätt kan flyga vidare till grannhusen. Man tänke blott på de omfångsrika eldsvador i gårdar och byar, öfver hvilka tidningarna nästan dagligen ha att berätta, och hvarset ofta en hel rad af gårdar lagts i aska. Byarnas byggnadssätt göra alltså

Brännskador.

Till följd af sin utmärkte verkan att förekomma uppkomsten af brännblåsor och lindra svedan har Dr P. Håkansson's Salubrin vunnit stor användning vid behandling af brännskador.

Obs! Salubrin bör alltid användas mot brännskador mer eller mindre starkt utspädd med vatten; endast vid obetydliga brännskador och kort behandlingstid kan det användas utan utspädning, läs därom i bruksanvisningen.

Partilager hos:

GUSTAF JOHNS, Göteborg.
Drottninggatan 34. Rikstelefon 1506.

ingalunda ett verksamt ingripande och en ordnad eldsläckningshjälp i byarna öfverflödiga.

Men är möjligen brandfaran i byarna inte så stor? Borde inte faran, uppkomsten af eldsvådorna och dennas hastiga utbredande vara mera betydande i städerna, isynnerhet i de större? En mera omfångsrik användning af eld och ljus, affärslokaler, industri m. m. talar också för en höjd elfdara i städerna. Vid närmare betraktande finner man likväl, att möjligheten för uppkomsten af bränder på landet sannolikt inte är mindre utan möjligen större än i städerna och att med afseende på faran af eldens hastiga utbredande landet till och med öfverträffar staden.

I landtgårdarna upplägges en stor mängd halm, ved och andra lätt brännbara saker. Ofta till och med i det fria, som om de ville inbjuda hvarje förbipasserande att när som helst sätta det i brand. Och därtill den ringa motståndskraft mot eldens vidare utbredning, som byggnaderna besitta! Halmtak, träskjul och lador, bristen på brandmurar och dylikt. Möjligheterna för uppkomsten af brand är som förut sagts inte mindre än i staden och någon kontroll öfver umgåendet med eld och ljus med hänsyn till den allmänna säkerheten är ej att tala om. Uti huru många hus finner man inte högst bedröfliga eldstäder och rökgångar eller andra inte mindre farliga eldsvådakällor! På senare tiden ha farorna för brand blifvit större genom den omfångsrika användningen af maskiner, isynnerhet lokomobil. Att det på grund af omständigheterna på landet ofta är nödvändigt att lämna barn utan tillsyn utgör också en mycket stor del af orsakerna till eldsvådorna därstädes. Alla dessa här påpekade förhållanden äro i så hög grad gynnsamma för eldsvådors uppstående och hastiga utbredande, att det på landet är åtminstone lika nödvändigt som i staden att vid eldsvådor kunna raskt ingripa med en verksam släckning.

När på grund af alla dessa fakta antalet eldsvådor i byarna inte är förhållandevis ringare, men deras omfattning väsentligt större än i städerna så måste bynnevärnarnes likgiltighet gent emot den öfver deras hufvuden sväfvande faran vara så mycket mera förvånande. Men sätter man sig in i bondens ställning så skall man lättare kunna förstå denna likgiltighet. Han vet hur det går till vid eldsvådor i hans by. Visserligen framsläpas mera för syns än för gagnets skull den till hälften förfallna brandsprutan. Skulle hon — hvilket dock inte alls är säkert — verkligen kunna sättas i gång, så sprutas litet med densamma in i elden. Möjligen hjälper också en eller

annan spruta från grannsamhället till. Men till något egentligt resultat kommer man inte med hela släckningshistorien. Gården, ofta också grannens, brinner förstås ned. Och hvad är det för skada till, tänker bonden. Försäkringsbolaget betalar ju allt.

Men vi vilja erkänna att inte alla på landet tänka så, att branden af deras gårdar för många betyder en gräslig katastrof, trots den pekuniära ersättning de erhålla genom försäkringen, äfven om därvid ingen omkommer och äfven om det lyckas dem att rädda sina kreatur undan lågorna. När bonden går ut på fältet, ofta på långt afstånd från sitt hem, så vet han aldrig om han vid sin återkomst skall återfinna sitt hus eller om han i stället för detta endast får se en hög rykande och förbrända bjälkar. Så har han sett att det gått för både den ene och den andre af sina grannar. Han har därför lärt att finna sig i ödet. Han vet att han är maktlös gent emot det samma. Men han vet också att det s. k. »eldsläckningsväsendet» i byn lika så litet förmår uträtta däremot. Därför anbefaller han sin egendom i den högstes beskydd och bär det oundvikliga ödet med jänmmod. Man kan därför alldeles inte förvåna sig öfver att alla sträfvanen att söka förbättra eldsläckningsväsendet på landsbygden bär så emot när det från bynnevärnarnas sida möter så ringa förståelse. Bonden hänger helt och hållet fast vid gamla seder; mot allt nytt är han misstrogen.

Och dock måste det blifva annorlunda med eldsläckningsväsendet i många af våra landssamhällen. Förbättringen kan naturligtvis inte ske så hastigt som i städerna, ty därtill är motståndet för stort på landet.

Hur det går till vid eldsvådorna i byar utan organiserade brandkårer behöfver egentligen inte här redogöras. Det är inte nog att en spruta är tillhands, äfven om den årligen prövas och slutligen att den vid branden ger en tillräcklig vattenstråle. Den som har fått sig anförtrött att sköta om sprutan förstår sig möjligen också på hur den skall användas. Men med anskaffningen af vatten för matningen af densamma blir han ofta bet. Dammen är inte i närheten och de brunnar som finnas att tillgå äro svåra att komma åt. Deras vatten kanske äfven är för djupt. Nu heter det alltså att med spänner och ämbaren bära fram vatten för att fylla sprutkaret. Eller också — hvilket under det rådande larmet och springet inte är så enkelt — slutligen söka få till stånd en vattenlangningskedja, hvarvid ett halffullt ämbar då och då tömmes i sprutan. Möjligen finns äfven en vattentunna att tillgå, hvilken framsläpas.

Andtligen kommer kommunalordföranden, länsmanen eller någon annan mera framstående person som söker att bringa ordning i den rundtom stående handfallna folkhoppen. Han söker också att öfvertaga ledningen af släckningsarbetet, men därmed ser det fröstå ut. Vatten blir visserligen med nöd och möda framsläpadt i såpass mängd, att sprutan då och då kan hållas i gång. Men slangen, om den öfverhufvud taget är tillräckligt tät, gagnar inte mycket, ty den är för kort. Eller strålen riktas inte åt det rätta stället.

Hvar och en ser hvilken ringa nytta sprutan gör. Många ha den bästa vilja att hjälpa till. De försöka på egen hand att rädda det möjligast mesta ut ur det brinnande huset. Andra vilja på annat sätt efter sin förmåga göra sig nyttiga. I den allmänna villervallan är det i verkligheten med den så kallade ledningen af släckningsarbetet högst bedröfligt.

Inte bättre blir det när sprutor från grannsamhällena komma till hjälp. De ha lika så litet slang med sig som bysprutan. I stället för att nu med sitt slangförråd söka förlänga bysprutans, så ställa de efter eget godfinnande upp sprutan på ett annat ställe och ingen bekymrar sig om dem. De spruta in i lågorna så godt de kunna och åstadkomma lika liten nytta som bysprutan. I regeln blir det kanske till slut för många sprutor, men alltid för litet slang. Framför allt är det nästan ingen slang hvars stråle blir på rätt sätt använd. Det saknas enhetlig ledning. Alla befalla, ingen lyder. Man må slutligen tacka Gud om blott en gård brinner ned. Ofta nog antändas också närgränsande byggnader och en hel rad af gårdar gå upp i lågor.

Denna lilla skildring af förloppet vid eldsvådorna i byarna är inte öfverdrifven. Här emot gifves det blott en hjälp: undervisning och utbildning af en del af innevävarne, huru de ha att förhålla sig vid eldsvådor. Hvar och en måste veta hvarthän han vid utbrottet af en eldsvåda hör, och hvad han har att göra. Blott om eldsläckningsväsendet i byarna är organiseradt, om det under lugna förhållanden innan det brinner träffas förberedelser för allvarfall, kan det göras slut på dessa ofta så otroliga tillstånden.

HEL ÅRGÅNG

af Svensk Brandkårs-Tidning för 1910 erhålles om 2 kronor i frimärken eller pr postanvisning insändes till

Expeditionen af Svensk Brandkårs-Tidning, Göteborg.

Utmärkelser åt chef och brand-soldater vid Upsala Brandkår.

I närvaro af ombud för Städernas Allmänna Brandstodsbolag och en del andra särskildt inbjudna personer inom samhället öfverlämnades den 19 juli å magistratens sessionsrum af borgmästaren högtidligen till chefen för Upsala brandkår A. P. Eriksson Städernas Allmänna Brandstodsbolags stora förtjänstmedalj i guld.

I sitt anförande vid medaljens öfverlämnande yttrade borgmästaren bl. a.: såsom uttryck af erkänsla och erkännande för det mönstergilla sätt på hvilket Ni fullgjort edra äligganden mot staden och dess invånare, då vid kritiska tillfällen lif och egendom stått på spel, har Städernas Allmänna Brandstodsbolag tilldelat Eder sin stora förtjänstmedalj i guld. Mottag detta gyllene emblem såsom ett yttre tecken på välförtjänt utmärkelse! Alla vi närvarande be att få uttrycka våra lyckönskningar till Eder, som i främsta rummet har att sörja för stadens och dess invånares säkerhet mot eld och brand.

* * *

Den 15 april öfverlämnades af ombudet i Upsala för Städernas Allmänna Brandstodsbolag stadsarkitekt C. A. Ekholm å brandstationens gård i närvaro af medlemmar af brandnämnden och brandstodskomitén följande utmärkelser till en del af manskapet, som speciellt inlagt stora förtjänster om släckningsarbetet vid branden den 12 mars i apotekare Liljenströms hus vid Syslomanngatan:

Brandstodsbolagets silfvermedalj och 40 kr. öfverlämnades till vicekorpralen P. E. Berglund, 40 kr. till vicekorpral O. K. Mård, 30 kr. till brandsoldaten M. A. Ahlsén och 30 kr. till brandsoldaten A. Eriksson.

Arkitekt Ekholm framförde till slut bolagsstyrelsens hälsning och betonade, att det vore ej blott bolaget utan likaledes en stor allmänhet, som kände tacksamhet för det epokgörande arbete brandkären nedlagt.

Jonsered's Fabrikers Äktiebolag GÖTEBORG

rekommenderar sina tillverkningar af sprut-slangar af prima kvalitet.

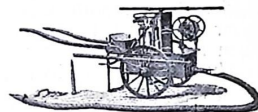
Henrikssons Handkrafts-Sprutor

Tillverkas endast hos

A.-B. S. Henrikssons Sprutfabrik & Mek. Verkstad

Stockholm :: Ligna :: Sö.

Rikstelefon 6053.

Telegrafadress: Sprutbolaget.

Ett öfverraskande beslut.

Som bekant hade brandchefen i Gefle Otto von Malmberg vid Svenska Brandchefsföreningens sammanträde i Örebro inlämnat en motion om ändring af föreningens stadgar i afseende att vinna större tillslutning till föreningen. Det hade nämligen varit meningen att låta »äfvensom andra af eldsläckningsväsendet med hvad därtill hörer intresserade personer» än blott brandchefer och vice brandchefer eller därmed jämförligt brandbefäl vinna medlemskap. Med dessa »andra» äsyftades tydligen försäkringsmän, brandstyrelseledamöter med flera.

Af oförklarlig anledning vann dock inte motionen någon förstälse hos majoriteten af brandcheferna eller egentligen majoriteten af dem som röstade. Ty med 24 röster mot 10 afslogs densamma. Mot detta beslut reserverade sig ordföranden samt brandcheferna von Malmberg och von Feilitzen. Som 59 föreningsmedlemmar voro närvarande vid mötet, var det således 25 stycken af dessa som ej deltog i röstningen. Ett i sanning storslaget bevis på medlemmarnas likgiltighet för föreningens angelägenheter!

Sammalslutningar, sådana som Svenska Brandchefsföreningen och Sv. Brandmannaförbundet, borde väl ha till högsta mål: brandväsendets framåtskridande och höjande. Detta ha tydligen inte de 24 förstätt, som röstade mot förslaget att låta »andra af brandsläckningsväsendet intresserade personer» vinna inträde i deras förening. Med desto större och mera utbredd intresse en institution eller rörelse omfattas, desto större och säkrare äro naturligtvis utsikterna för densammans höjande och framåtskridande. Detta förstod då åtminstone majoriteten af Sv. Brandmannaförbundets ombud vid mötet i Stockholm. Ty där blef

det beslutadt, att »hvarje välfrejdad svensk man» skulle kunna vinna inträde i Sv. Brandmannaförbundet som passiv medlem.

Genom afslag å brandchef von Malmborgs motion har föreningen visat att flertalet af dess medlemmar ej arbeta i rätt riktning eller på sådant sätt att de uppväcka sympatier hos dem som de i, mångt och mycket äro beroende af. Att högdraget isolera sig är långt ifrån klokt, ty ensamma kunna de ju uträdda så litet. Brandcheferna kunna ej ensamma släcka eldsvådor, ej heller organisera eller förbättra brandkårerna. De kunna i de senare fallen endast afgifva förslag och se till att fattade beslut blifva genomförda. »Ingen är för gammal att lära», heter det, och denna regel utgör alls intet undantag för brandcheferna och deras förening. Ty all den lärdom de i brandtekniskt hänseende kunna få, behöfva de, och att en hel del försäkringsmän besitta just dessa kunskaper i bra mycket högre grad än större delen af de 24 brandcheferna behöfver inte särskildt bevisas.

Likaledes torde det inte vara utan stor betydelse för brandväsendets utvecklighet att ha så många brandstyrelseledamöter i så många städer som möjligt med i föreningen och få dem intresserade för brandväsendet. Det skulle därigenom rent af kunna bli en täflan emellan städerna att få sina brandkårer så bra som möjligt.

Att Städernas Allmänna Brandstodsbolag till Tidskrift för Brandväsendet skänkt 1,000 kronor som bidrag för ett år är både storslaget och välbehöfligt, men det skulle förvåna oss rätt mycket om Bolaget skulle fortsätta med sina bidrag, nu sedan tidskriften övertagits af Brandchefsföreningen, ty den stolta föreningen har genom sitt oemännada beslut, åtminstone i andra människors ögon, nedsjunkit till en vanlig fackförening, utan något högre syfte.

Anmärkningsvärd eldsvåda.

Lycksele före branden.

Lycksele efter branden.

(U. Hvar 8 Dag).

En förhärjande eldsvåda i Lycksele.

En eldsvåda, som lagt 23 gårdar, den största och mest monumentala delen af Lycksele kyrkoby, i aska, härjade på morgonen den 23 juli. Elden utbröt vid half 4-tiden i det förnämsta privathuset på platsen, handlanden Hj. Erikssons gård, där den började i packboden, uppkommen, som man har skäl antaga, genom själfantändning. En del linolja hade nämligen runnit ut och öfver denna hade lagts sågspån och det hela hade sedan sopats undan i någon vrå, och här tyckes elden ha börjat. Innan den yrvakna befolkningen hunnit få något egentligt släckningsarbete i gång hade redan 14 gårdar brunnit ned. Vinden var under eldsvådan sydostlig och ganska svag, och regn föll under hela tiden.

Inalles ha 23 själfständiga gårdar, däribland flera större tvåvåningshus nedbrunnit,

och ett 50-tal familjer ha blifvit husvilla genom branden.

Af platsens ganska talrika affärslokaler finnes efter branden kvar endast två diverse-, en manufaktur- och en pappersaffär samt ett café. Poskontoret, Norrlandsbanken och båda revirexpeditionerna härjades af elden.

Skadan anslås till omkring 600,000 kronor och eldsvådan utgör ett tydligt bevis för nödvändigheten af att i tid vara rustad och kunna på ett rätt sätt bekämpa den röda hanen i hans framfart.

**Brandförsäkra
Eder egendom!**

ALLMÄNNA-BRANDREDSKAPS-AFFÄREN Stockholm
E. Bergström & Co.
Guldmedalj Stockholm 1897. Högsta pris Gefle 1901. Statsdiplom Berlin 1901.

Specialaffär för
Brandmateriel.

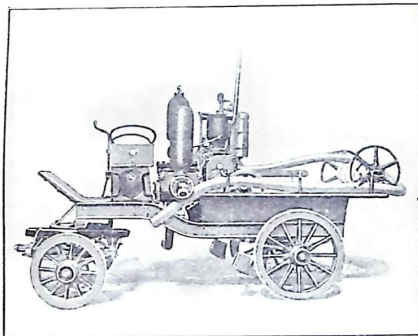
Notiser.

Blixten alarmerade brandkåren. För någon tid sedan drog ett starkt åskväder öfver Falköping, hvarvid blixten slog ned i brandtegrafledningen och försakade larmsignal från ett af brandskåpen.

Automobil i kollision med brandkåren. Vid half 1-tiden natten till den 16 juli alarmerades brandkåren i Stockholm från huset Karlavägen 18 B, där en sophög i en trappuppgång fattat eld.

På vägen till brandplatsen kolliderade brandkårens stegvagn i hörnet af Sturegatan och Humlegårdsgatan med en automobilroska. Sammanstötningen var synnerligen häftig, så häftig att stegvagnen bräcktes itu och automobilens båda axlar bräcktes. Automobilens chaufför slapp undan med några obetydliga skramor.

Till Brandmästare i Norrköping har Brandstyrelsen där antagit förutvarande Brandsergeanten vid Norrköpings Stads Brandkår Johannes Samuelsson. På grund af denna utnämning har Brandchefen befordrat till Brandsergeant Maskinisten J. Wäländer och till Maskinist Verkstadskorpralen Martin Lilja. Till korpraler hafva befordrats ord. Brandsoldaterna K. W. Karlsson och K. O. Karlsson.

Motorsprutan "MERIT"

5 hkr.

Lättskött och absolut tillförlitlig.
Driftkostnad c:a 25 öre pr timma.

Uppfordrar 600 lit. vatten pr minut med en
25 met. vågrät, 20 met. lodrät stråle.

C:a 4 minuter för igångsättning.

A.-B. Fredr. Wagner.

Motorafdelningen.

Göteborg. Stockholm. Malmö.

Förbundsangelägenheter.

Utlottade andelar i Svensk Brandkärstidning.

I anledning af det uppdrag, som under-teknad i förening med Gefle Brandkärs Kamratförening erhöi vid årsmötet i Stockholm, att verkställa utlottning af 20 st. andelar i Svensk Brandkärstidning, har detta uppdrag verkstälts den 22 juli, därvid följande nummer utlottades:

N:o 19, 28, 37, 78, 82, 94, 103, 114, 122, 130, 136 140, 159, 165, 204, 209, 221, 225, 241 och 254.

Utlottade andelar inlösas af undertecknad fr. o. m. den 1 instundande September.

Gefle den 23 juli 1911.

Reinhold Reinecke.

För Gefle Brandkärs Kamratförening:

Konrad Söderberg.

Till sekreterare

för Östersunds Brandkärs Kamratförening har valts Brandkarlen Herr Alfred R. Berg.

Adr.: Brandstationen, Östersund.

Glimtar.

BRANDCHEFEN I GRÖNKÖPING, till en resande vän: — Det är rysligt, hvad di höjer Stockholms brandkär till skyarna, för att den är så kvickt framme. En gång här i stan kom vi till brandstället tio minuter, förrän elden bröt ut.

— Hur i all världen kunde ni veta, att det skulle bli eldsvåda?

Brandchefen, öfverlägset: — Hur vi kunde veta? Begriper du inte, din dumme tusan, att det var mordbrand. (Kurre.)

EN FRU SOM SOFVER LUGNT. Den ena frun till den andra: — Vi bo vid Johannesgatan och utom det att brandstationen är belägen strax intill, så finns det alltid åtminstone en brandsoldat i köket, så nog sofver jag lugnt!

